

oblake, bolj jih je gledal z začudenjem kot spačeni obraz svoje duše. Vrezljati je hotel trpljenje, a se mu je dleto svojevoljno umikalo. Občutil je, kakor da tiči nekdo drugi v njem in mu vodi roko proti njegovi volji. Puščice niso bolele, rane niso pekle, bile so podobne dekliškim ustnicam, ki bi rade poljubljale. Kri se je prelivala ko nageljni po beli koži, oči so bile medle, skozi nje je bil odprt pogled v prazno dušo...

Dva dni je sedel Ivan pred svojim dovršenim delom in ga opazoval z občutkom, kot da opazuje samega sebe. Hotel se je spoznati, ni si prišel do dna...

Nekega dne, ko župnika ni bilo doma, je prišla Nežica in postala pred mrtvašnico. Prijel jo je za roko in jo je pogledal v oči, ona pa ga je prosila, naj ji pokaže, kaj je naredil.

Ni ji ustregel; bal se ji je pokazati samega sebe v vsi nemoči, v sramoti, svoje golo telo, vse s krastami pokrito.

»Glej,« si je govoril, sede na stolčku, »ali je to Marija v rajskem veselju? Ko si hotel upodobiti Marijo, si upodobil deklo, ki si jo v svoji mesenosti rad imel. Kaj pa si upodobil zdaj? Nič, nič — ker si izrezal samega sebe, ki nisi nič!«

»Pokaži, če imaš kaj!« mu je dejal čez par dni župnik, ki ga je srečal na pokopališču.

Peljal ga je v mrtvašnico.

Župnik je molče meril soho; nekaj praznega, strahotno nemega se je sprehajalo v njegovih očeh.

»Naglo si dovršil,« se je obrnil slednjič do njega. »Vidiš, ni treba izgubiti poguma!«

»Povejte po resnici! Vem, da delo ni za nič...«

»Res je, da sem si drugačnega mislil,« je dejal župnik, »a kdo pravi, da zaradi tega ni za nič?«

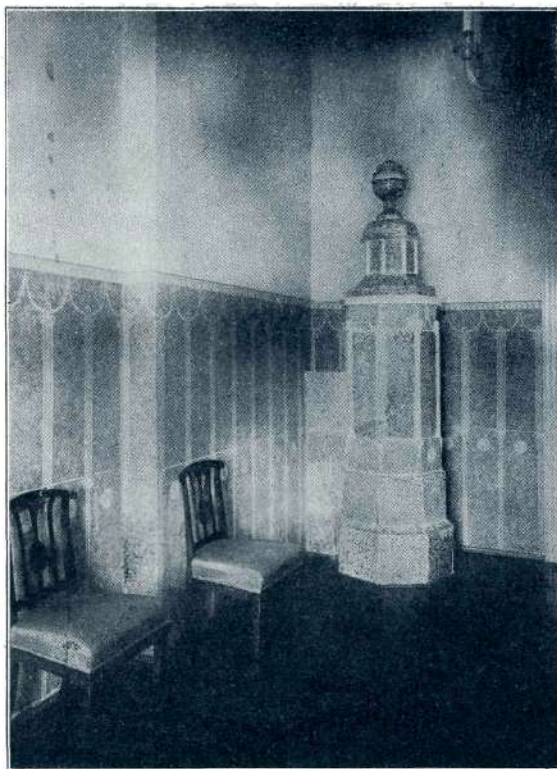
Župnikove oči, ki niso znale lagati, so potrdile Ivanovo grenko misel. Stopila sta v župnišče. Pri večerji se jima ni razvozlala beseda, ves čas ne. Gospod Jakob je načel to in ono vprašanje, da bi spravil mladeniča v dobro voljo, ni se mu posrečilo.

»Glede vnanjih oblik si prekosil mojstra. Šele zdaj sem to opazil.«

Ivan je trdovratno molčal.

»To je mnogo, to se da naučiti. Vse drugo je treba doživeti... doživeti...«

Ivan se je dvignil; nekaj ga je neznansko zbudilo, da ni mogel več mirno sedeti pri

J. Plečnik, Interjer v Lányh

mizi. Objela ga je žalost, groza, obup in domotožje obenem.

»Kam hočeš zdaj ponoči?«

»Domov...«

»Noč ima svojo moč,« je dejal župnik.

Ivan pa bi bil rad vso dolgo, samotno pot sam s seboj in svojo dušo. Župnik je to spoznal in mu ni več branil. Spremil ga je do praga in posluhnil za njim: bežeči koraki so potišali v temni noči...

7.

Oči so se priučile temi; iz dreves, ki so stala ob potu, so vstale sence. Dolge črne roke so se iztezale po njem in se mu rogale; rogajoči se smeh je šumel iz listja, ki je pošepetavalo v sapi. Pesek pod nogami mu je govoril nekaj neznanega.

Vseokrog je ležala tema, le od zvezd je sijalo nekaj svetlobe. V polju se je narahlo zgibalo zeleno klasje, visoko pod hribom je šumel neprestano veter: zdelo se je, da iz daljnega ogromnega slapa šumi voda.

Ivan ta večer ni poznal strahov, poznal je samega sebe. Žejalo ga je po samoti; tu ni